

Спогади уявного друга

КУПИТИ

Будо — уявний друг восьмирічного хлопчика на ім'я Макс Ділейні, який відрізняється від більшості дітей. Дехто каже, що в нього синдром Аспергера, інші ж — що він «у спектрі». Тому Макс покладається на Будо, який завжди поруч, коли він його найбільше потребує.

Але Будо не схожий на інших уявних друзів. По-перше, він існує вже шість років, а це дуже довго. І Будо відчуває свій вік. Він хвилюється, що скоро настане день, коли Макс перестане в нього вірити. Адже Будо зникне назавжди.

Коли Макс опиняється у великій небезпеці через потенційного опікуна, Будо разом із командою інших уявних друзів мають врятувати свого хлопчика, ризикуючи при цьому власним існуванням. Зрештою, саме Будо доведеться вирішити, що важливіше: щастя Макса чи його власне життя.

Розділ 1

Ось що я знаю:

Мене звати Будо.

Я народився п'ять років тому.

П'ять років — це дуже довго для такого, як я.

Ім'я мені дав Макс.

Макс — єдиний, хто здатний мене бачити.

Батьки Макса звать мене «уявний друг».

Я обожнюю вчительку хлопчика — місіс Госк.

Я не люблю іншу вчительку Макса — місіс Паттерсон.

я — не уявний.

Розділ 2

Порівняно з іншими уявними друзями, мені пощастило, бо я живу набагато довше за багатьох із них. Колись я знав уявного друга на ім'я Філіп. Його вигадав хлопчик, який вчився разом із Максом у підготовчому класі. Філіп протримався менше тижня. Коли він з'явився, то виглядав майже як справжня людина, але не мав вух (багато в кого з уявних друзів немає вух). А за кілька днів він зник.

А ще мені поталанило, що в Макса багата уява. Знав я одного уявного друга на ймення Чвак, так він був лише плямою на стіні. Нечіткою, безформною чорною плямою. Чвак умів розмовляти й ковзати стіною вгору й вниз, але був двовимірним, як аркуш паперу, тож вирватися зі стіни не міг. У нього не було ручок і ніжок, на відміну від мене. У нього й обличчя не було.

Зовнішній вигляд уявних друзів залежить від фантазії їхніх друзів-людей. Макс — дуже творчий хлопчик, тож я маю дві ручки,

дві ніжки й обличчя. Я — рідкісний екземпляр у світі уявних друзів, бо в мене всі частини тіла на місці. У більшості уявних друзів чогось бракує. А деякі й зовсім не схожі на людей. Такий Чвак.

Однак і надто бурхлива уява може наробити біди. Колись я познайомився з уявним другом Птеродактилем, у якого очі стирчали на кінцях двох довгих зелених антен. Той, хто його придумав, мабуть, вважав, що це виглядає круто, але бідаха Птеродактиль ніколи не міг ні на чому зосередитися. Жалівся, що в нього постійно болить живіт і що він раз по раз перечіпляється через власні ступні, бо ті відходили від гомілок пухкими тінями. Його друг так багато часу витратив, вигадуючи голову й химерні очі Птеродактиля, що на тіло нижче пояса фантазії вже не вистачило.

Так часто буває.

Я — щасливчик, бо можу рухатися. Багато уявних друзів невіддільні від тих, хто їх придумав. Деякі ходять на повідцях, а бувають заввишки з три дюйми й поміщаються в кишені куртки. А інші — лише пляма на стіні, як-от Чвак. Я ж завдяки Максиму можу пересуватися самотужки. Навіть піти від нього можу, якщо заманеться.

Але часті вилазки матимуть негативні наслідки для мене.

Я існую, поки Макс у мене вірить. Мама хлопчика й моя подруга Грем вважають, що це й робить мене уявним. Але це не так. Хай я і створений Максовою уявою, проте маю власні думки, уподобання й особисте життя. Я пов'язаний зі своїм другом-людиною так само, як астронавт пов'язаний із космічним кораблем трубками й дротами. Якщо корабель вибухне, а астронавт загине, це ж не значить, що астронавт був уявним, правда? Його просто від'єднало від системи життєзабезпечення.

Отак і в нас із Максимом.

Моє життя залежить від Максима, але я — самотійна особистість. Можу говорити й діяти на власний розсуд.

Іноді ми з Максимом навіть сперечаємося, але лише щодо дрібниць. Приміром, який серіал дивитися чи в яку гру грати. Але

мені належить (минулого тижня ми вивчили це слово від місіс Госк) завжди бути десь біля Макса, бо хлопчик має про мене думати. І вірити в мене.

«Не хотілося б як з очей, так і з думки» — цю фразу вживає Максова мама, коли Максів тато забуває попередити, що запізниться на роботі. Якщо я десь завіюся надовго, мій друг перестане в мене вірити, а тоді шукай вітру в полі.

Розділ 3

Одного дня Максова перша вчителька розповіла, що кімнатні мухи живуть близько трьох днів. Цікаво, скільки живуть уявні друзі? Мабуть, не набагато довше. Гадаю, у світі уявних друзів я зовсім древній. Макс нафантазував мене, коли йому було чотири, і я отак — раз! — і з'явився на світ. Коли я народився, то знав лише те саме, що й мій друг: мої кольори, кілька моїх цифр і назви всіляких предметів, як-от «стіл», «мікрохвильовка» та «авіаносець». Я орієнтувався в житті на рівні чотирирічних хлопчаків. Але Макс уявляв мене набагато старшим за себе. Можливо, підлітком.

А то й ще старшим. Може, я навіть був хлопчиком із дорослою свідомістю. Важко сказати. Я трохи вищий за Макса, але різниця в нас не тільки в зрості. Я народився здібнішим за мого друга. Я розумівся на речах, у яких він ще плутався, і знаходив розв'язання проблем, які ставили Макса в глухий кут. Напевно, уявні друзі для того й народжуються. Хтозна.

Макс не пам'ятає, як я народився, і не пригадує, про що він думав у той день. Однак він нафантазував, що я старший і більш зібраний, тож я схоплюю все на льоту. Я відразу проявив більшу уважність і зосередженість, ніж Макс донині.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ